

Hồi thứ ba mươi hai
Hạng cạp nấu thân lo báo nước
Phòng Khuê nói chuyện biết lòng người

Thiết Ma Lặc tuy nóng ruột trả thù, nhưng cũng hoàn toàn không phải là kẻ thô莽, Vương Yến Vũ đi rồi, y dần dần bình tĩnh lại, suy nghĩ cặn kẽ, Vương Yến Vũ nói quả thật có lý, ở chỗ Trường An ma quỷ múa may này mình tay lẻ khó vỡ quả thật không nên lộ mặt, càng không cần nói tới chuyện vào cung hành thích. Nghĩ thầm “Có trả thù cũng không phải gấp gáp trong mấy hôm nay, cứ chờ cô cô và dưỡng tới sẽ tính”. Thiết Ma Lặc làm đệ tử Ma kính lão nhân tám năm, về nội công và kiếm thuật đều có thành tựu rất cao, y so sánh võ công của mình với Dương Mục Lao, tính thấy có thể đối phó với Miên chương của y, nhưng nếu muốn thủ thắng thì lại rất khó, nếu có vợ chồng Đoàn Khuê Chương giúp đỡ thì may ra còn có thể nghĩ tới việc trả thù.

Một chuyện khác khiến y lo lắng là Lư phu nhân. Lư phu nhân không chịu rời khỏi Tiết gia, lý do thì không nói, chỉ đoán là sắp có chuyện lớn phát sinh, theo lời của bà thì tựa hồ sự phát sinh chuyện ấy không hề nguy hiểm gì tới bà. Lúc ban ngày nói chuyện còn chưa hết ý, Thiết Ma Lặc định tìm cơ hội khác gặp bà, nhưng Lư phu nhân lại không cho y qua Tiết gia, Thiết Ma Lặc chỉ đành đợi bà và Hồng Tuyền trở lại.

Nhưng mấy hôm sau đó không những Lư phu nhân và Hồng Tuyền không qua, mà Nhiếp Ẩn Nương cũng không thấy tới níu kéo đòi y luyện võ, Thiết Ma Lặc ngấm ngấm lo lắng. Trong nhà quan lại, trong ngoài cách biệt, y đương nhiên cũng không tiện bước vào phòng trong tìm Nhiếp Ẩn Nương hỏi thăm, chỉ đành hàng ngày giải khuây với viên quản gia.

Tiết Tung Nhiếp Phong đều là đại tướng tâm phúc của An Lộc Sơn, lão quản gia này biết không ít về gia đạo của An Lộc Sơn, theo y nói thì con trai thứ của An Lộc Sơn tức An Khánh Tự hiện được phong là “Thái tử” thì ngu muội, An Lộc Sơn vốn không thích y, chỉ vì An Khánh Tông con lớn của y lúc y làm phản vẫn còn đang ở Trường An làm Quận mã bị Đường Huyền tông giết, nên mới không thể

không lập y làm “Thái tử”, hai cha con y trước nay không hòa thuận với nhau lắm. Thiết Ma Lặc nghe xong là thôi, hoàn toàn không để ý tới.

Năm sáu ngày sau, một hôm đột nhiên Nhiếp Ẩn Nương lại tới phòng Thiết Ma Lặc, muốn Thiết Ma Lặc cùng nàng ra hoa viên luyện kiếm, Thiết Ma Lặc vui vẻ ứng thuận, tới hoa viên chỉ thấy Tiết Hồng Tuyền đã có mặt ở đó, vừa thấy Thiết Ma Lặc không đợi y hỏi, đã nói ngay “Vương thúc thúc, diệt nữ đã sớm muốn qua đây, chỉ vì Lư ma ma bị bệnh, diệt nữ không thể rời khỏi bà nên bỏ mất mấy ngày không luyện tập” Nhiếp Ẩn Nương cười nói “Vương thúc thúc, người không biết đấy, Lư ma ma này quả thật còn thương cô ta hơn cả mẹ ruột cô ta. Cô ta đối với Lư ma ma cũng hiếu thuận như mẹ ruột. Lư ma ma tuy là nhũ mẫu, nhưng biết thi thư, mấy hôm nay diệt nữ cũng cùng Tiết muội muội bầu bạn với bà, cũng được bà dạy nửa bộ Kinh Thi”. Thiết Ma Lặc nghe Lư phu nhân lúc bệnh vẫn có thể dạy con đọc sách, đoán chỉ là bệnh nhẹ, mà hôm nay thấy dáng vẻ Tiết Hồng Tuyền vui mừng, nghĩ chắc bà đã khỏi bệnh rồi.

Hai cô gái nhỏ đòi Thiết Ma Lặc chỉ dạy kiếm thuật, Thiết Ma Lặc lại có ý muốn biết sư phụ môn phái của họ, lúc ấy bèn nói “Hai chữ chỉ dạy ta không dám nhận, kiếm thuật của ta và các cô lộ số khác nhau, không bằng các cô cứ đem hết toàn bộ kiếm pháp đã học được biểu diễn cho ta xem một lượt, chúng ta mới dễ cùng nhau rèn luyện, đôi bên giúp đỡ nhau”.

Tiết Hồng Tuyền nói “Như thế cũng được, nhưng kiếm thuật của ta là Nhiếp thư thư dạy lại, ta còn chưa học được toàn bộ. Nhiếp thư thư, người ra luyện đi, để ta đứng ngoài học thêm”. Nhiếp Ẩn Nương cười nói “Hồng Tuyền, người bịa đặt gì thế? Ta gọi Lư ma ma tới gọi người về dạy dỗ cho một trận bây giờ”. Tiết Hồng Tuyền nói “Ta bịa đặt lúc nào?”. Nhiếp Ẩn Nương nói “Còn không phải là bịa đặt à? Kiếm thuật của người không phải cũng do sư phụ dạy sao? Lần trước bà còn khen ngộ tính của người rất cao mà!”. Tiết Hồng Tuyền nói “Mỗi lần sư phụ tới đây, chẳng qua chỉ ở lại mười ngày tám ngày, tính những ngày ta theo bà học kiếm cộng lại còn chưa đầy ba tháng, lúc đầu chỉ học kiếm thuật, thiếu số đều do người thay mặt dạy lại, kiếm pháp này đến nay ta còn chưa học được trọn vẹn, sao lại nói là ta bịa đặt?”.

Thiết Ma Lặc làm ra vẻ kinh ngạc, nói “Ủa, té ra các cô còn có sư phụ, ta chỉ tưởng đây là kiếm pháp gia truyền, sư phụ của các cô là ai?”.

Nhiếp Ẩn Nương trầm ngâm một lúc, nói “Người không phải là người ngoài, nhưng sư phụ có dặn ta không được nói bữa tên bà cho người ngoài biết”.

Thiết Ma Lặc nói “Thế thì cô không cần nói nữa, chỉ cần biểu diễn kiếm pháp của bà dạy cho ta xem thôi”.

Nhiếp Ẩn Nương rút một thanh đoản kiếm trên giá binh khí đứng thẳng người, ánh mắt nhìn thẳng vào mũi kiếm, xoay người một vòng, đã thấy kiếm quang như dải lụa bao trùm một khoảng hơn một trượng chung quanh, đột nhiên thân hình chóp lên, thân theo kiếm chuyển, càng đánh càng mau, chỉ thấy kiếm quang vẩn vít, chọt đông chọt tây, chọt tụ chọt tán, quả thật là lật tựa chim hồng, xoay như du long! Múa đến lúc mau, lại như thủy ngân rơi xuống đất mưa hoa tán loạn, nhìn rất đẹp mắt.

Thiết Ma Lặc thán phục, thấy kiếm pháp của cô ta tựa hồ cùng nguồn khác dòng với kiếm pháp của Vương Yến Vũ. Kiếm pháp của Vương Yến Vũ cứng rắn hơn, kiếm pháp của Nhiếp Ẩn Nương thì thiên về âm nhu, đạt tới mức cực kỳ khinh linh ảo diệu, bề ngoài tuy khác, nhưng trong con mắt của bậc hành gia thì có thể nhận ra là cùng từ một nguồn. Có điều nếu chỉ bàn về kiếm pháp, thì Nhiếp Ẩn Nương con cao minh hơn của Vương Yến Vũ rất nhiều. Những chỗ biến hóa tinh vi ảo diệu, quả thật không kém gì Viên công kiếm pháp của Không Không Nhi.

Thiết Ma Lặc đang đoán định, chợt nghe lão quản gia hốt hăi chạy tới, kêu lên “Tiểu thư, tiểu thư...”. Nhiếp Ẩn Nương vừa khéo đi hết đường kiếm pháp ấy, lúc ấy thu kiếm đứng lại, tỏ vẻ không vui nói “Chuyện gì, người không thấy ta đang luyện kiếm à? Ta còn phải thỉnh giáo Vương thúc thúc nữa”.

Viên quản gia ấp úng nói “Ở ngoài có một bà già tìm tới, vô cùng hung dữ, nói muốn gặp Diệu Tuệ sư thái gì đó, ta nói ở đây không có người ấy, bà ta nói là có người muốn gặp tiểu thư, bà ta xông vào cửa, đi một bước là trên bậc đá in lại một vết chân, bọn gia đình không dám cản trở, xin hỏi tiểu thư có ra gặp bà ta không”.

Viên quản gia vừa nói vừa nhìn Thiết Ma Lặc, tựa hồ muốn mời

Thiết Ma Lặc nghĩ cách giúp y. Nhiếp Tiết hai cô gái đều lộ vẻ ngạc nhiên, đồng thanh hỏi “Bà già ấy muốn gặp Diệu Tuệ sư thái à? Bà ta có nói bà ta là ai không?”. Lão quản gia nói “Bà ta không nói”. Nhiếp Ẩn Nương lớn hơn, ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói với Thiết Ma Lặc “Bà ta hung dữ như thế, ta cũng muốn đi gặp bà ta, Vương thúc thúc người đi phía sau, nếu bà ta hà hiếp diệt nữ thì người giúp diệt nữ nhé”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Người có bản lĩnh thật sự, thì không hà hiếp bọn con gái nhỏ đâu. Các cô muốn ta cùng đi cũng được, có điều ta là người ngoài không liên can gì, lại không tiện ra mặt. Chẳng bằng thế này, cô đi gặp bà ta, ta núp sau bình phong, nghe xem bà ta tới đây làm gì”.

Tiết Hồng Tuyền vỗ tay nói “Hay lắm, có người thì càng can đảm thêm, Nhiếp thư thư, chúng ta cùng đi. Ta không sợ bà ta hung dữ, ta chỉ sợ bà ta không hung dữ thôi. Chúng ta luyện công phu mấy năm, cũng phải thử xem”. Nói xong rút một thanh đoản kiếm trên giá giắt vào người, lại nói với Thiết Ma Lặc “Vương thúc thúc người cũng không cần vội vàng bước ra, nếu bọn diệt nữ không đánh được bà ta thật thì người hãy ra giúp đỡ”. Xem dáng vẻ của nàng thì rất hăm hở muốn thử, giống như mong muốn trận đánh nhau này xảy ra.

Thiết Ma Lặc lắc đầu, cười nói “Hồng Tuyền, con gái nhỏ không nên thích đánh nhau, các cô trước tiên phải hòa nhã hỏi bà ta, cho dù bà ta có hung dữ hơn, cũng không thể động thủ đánh trẻ con trước”.

Tiết Hồng Tuyền chau miệng ra nói “Bà ta hòa nhã thì ta mới hòa nhã, chứ tại sao lại bắt bọn ta phải minh nột bà ta”.

OoO

Nhiếp Ẩn Nương và Tiết Hồng Tuyền dắt tay nhau đi ra khách sảnh, chỉ thấy một bà già tướng mạo hung dữ, ngựa lớn đao vàng khệnh khạng ngồi đó, đầu tóc rối bù, hai con mắt lồi ra như mắt cá vàng, như người lớn lúc đang dọa nạt trẻ con, giống như “yêu bà” mà các truyện cổ vẫn kể. Tiết Nhiếp hai cô gái nhỏ tuy can đảm cũng không kìm được rùng mình, Tiết Hồng Tuyền run lên nói “Người là ai? Tại sao người muốn tìm Diệu Tuệ sư thái?”.

Bà già kia hai mắt đảo đảo, nhìn Tiết Hồng Tuyền từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên nhe răng ra cười nói “Xem nhãn thần của

người thì Độ nữ công của người cũng có chút căn bản rồi, vậy người cũng là đồ đệ của Diệu Tuệ à? Diệu Tuệ thật là có phúc, thu luôn một lúc được hai đệ tử có khí cốt rất tốt, đúng là làm ta ghen tức?”. tiếng cười cực kỳ khó nghe, giống như tiếng cú kêu đêm, khiến người ta rùng mình rợn gai ốc.

Thiết Ma Lặc núp sau bình phong, còn hoảng sợ hơn hai cô gái nhỏ, bà già ấy không phải ai khác mà chính là Triển Đại nương sư phụ của Vương Yến Vũ, Nhiếp Ấn Nương trấn tĩnh hơn, nói “Bà bà, người tìm lầm nhà rồi. Nhà ta họ Nhiếp, cha ta đem quân đi đánh giặc, trong nhà cũng không có Diệu Tuệ sư thái gì cả”.

Triển Đại nương cười khảnh khách nói “Ta biết người là con gái Nhiếp Phong, cha người mà gặp ta cũng phải tự xưng là văn bối. Người còn nhỏ tuổi mà cũng biết bịa đặt, người nói Diệu Tuệ không ở đây, tại sao em gái người lại hỏi tại sao ta tìm bà ta? Mau mau nói thật, Diệu Tuệ là sư phụ của các người phải không?”.

Nhiếp Ấn Nương nói “Ta không nói cho người nghe, sư phụ không cho bọn ta nói với người ngoài”. Triển Đại nương cười lớn nói “Ồ, té ra Diệu Tuệ cũng có giới điều như thế đấy. Hô, tiểu cô nương, người không nói thì ta không thử ra được à?”. Tiếng cười chưa dứt, Tiết Hồng Tuyền đột nhiên thấy một luồng kinh phong quét tới cạnh người, thanh đoản kiếm mang trong người đã bị Triển Đại nương giật mất. Triển Đại nương xoay người, thanh kiếm chưa rút ra khỏi vỏ đâm vào Nhiếp Ấn Nương một nhát, quát “Con nha đầu, cẩn thận đón đỡ chiêu Dạ xoa thám hải của ta!”.

Nhiếp Ấn Nương tuổi hơi lớn hơn, ứng biến cũng mau lẹ hơn, lúc thanh kiếm của Tiết Hồng Tuyền bị cướp, nàng đã tuốt kiếm ra, vừa khéo kịp thời đỡ gạt, Triển Đại nương nói tên chiêu ra trước, Nhiếp Ấn Nương cũng không rảnh suy nghĩ, ra chiêu Ngọc nữ đầu thoa, nguyên là trong kiếm pháp sư phụ nàng truyền thụ, chiêu Ngọc nữ đầu thoa là chiêu số duy nhất có thể phá chiêu Dạ xoa thám hải của Triển Đại nương, nàng bình thời đã sớm tập luyện mười phần thuần thục, có điều nếu Triển Đại nương không nói ra trước, thì nàng không có kinh nghiệm lâm địch, cũng không biết làm sao thi triển.

Chỉ nghe keng một tiếng, thanh đoản kiếm của Nhiếp Ấn Nương đã chém vào vỏ kiếm của Triển Đại nương. Triển Đại nương hô hô cười nói “Tiểu cô nương, các người còn không biết ta là ai à?”.

Thiết Ma Lặc đã sớm nhận ra Triển Đại nương cố ý thử chiêu, lúc ấy cũng đã nhận ra sư môn của Triển Đại nương và hai cô gái Nhiếp Tiết như có cùng nguồn gốc, nhưng Tiết Hồng Tuyền còn là một cô bé ngây thơ, lúc ấy vội vàng kêu lên “Vương thúc thúc, người mau ra đây, bọn diệt nữ đều không đánh lại bà ta”.

Triển Đại nương sắc mặt sa sầm, nói “Ồ, té ra các người còn có một vị Vương thúc thúc à? Y là ai, ta phải gặp y một phen”. Thiết Ma Lặc sau bình phong giật nảy mình. Triển Đại nương không thấy có ai bước ra, liền xông vào bên trong tìm kiếm.

Chợt có một tiếng kêu vang lên “Sư phụ, người đi đâu thế?” Vương Yến Vũ bước ra, vừa khéo tới trước mặt Triển Đại nương hai mắt trợn lên, quát “Người còn nhận ra sư phụ à?” Vương Yến Vũ nói “Xin sư phụ bớt giận, hôm ấy trốn đi, là chủ ý của Nguyên Tu ca ca”.

Triển Đại nương cười nhạt nói “Hay đấy, té ra là các người đã đi cùng đường, liên kết nhau phản đối ta. Triển nhi đâu? Người gọi y ra đây, ta muốn hỏi y còn có nhận ta là mẹ nữa không?”. Triển Đại nương tuy lời nói vẻ mặt hung dữ, nhưng Vương Yến Vũ ở chung với bà ta lâu ngày, làm gì không biết tâm ý của bà ta, lập tức nói “Sư phụ yên tâm, Nguyên Tu ca ca không hề gì, huynh ấy trước sau vẫn hiếu thuận với lão nhân gia người, chẳng qua huynh ấy không có ở đây, người muốn gặp huynh ấy thì phải chờ thêm một thời gian”.

Triển Đại nương hừ một tiếng nói “Ta không muốn gặp nó nữa!”. Nhưng kế đó lại hỏi “Nó ở đâu?”. Tiết Hồng Tuyền không biết xấu tốt, lúc ấy đã hơi định thần, chợt lại lú lo “Vương thư thư, bà già hung dữ này là sư phụ của người à?”, lại kêu lên “Vương thư thư tới rồi, Vương thúc thúc người còn chưa ra đây sao?”.

Triển Đại nương nói “Người thân thiết với nhà này lắm phải không? Người đã gặp sư bá chưa? Còn có vị Vương thúc thúc nào thế?”. Vương Yến Vũ nói “Sư phụ hỏi một loạt như thế, bảo con trả lời câu nào trước? Ồ, con cứ nói chuyện Nguyên Tu ca ca trước đã. Có điều chuyện này rất dài, ở đây không phải là chỗ nói chuyện, sư phụ, mời người khuất giá tới nhà con, cha con cũng rất nhớ nhung người”.

Triển Đại nương trong lòng ngần ngừ định đi mà không đi Vương Yến Vũ tươi cười nói “Sư phụ, lão nhân gia người còn giận con à?”. Triển Đại nương hừ một tiếng, nói “Ta không rảnh đâu mà giận người?”. Vương Yến Vũ nói “Vậy thì chúng ta đi thôi”. Triển Đại

nương phát tay áo nói “Khoan đã, người cần gì phải hối thúc ta? Ta đã tới chỗ này, chưa hỏi được nơi ở của sư bá người, làm sao nói đi là đi?”. Vương Yến Vũ cười nói “Chuyện đó người hỏi con là được, chúng ta vừa đi vừa nói thôi. Người không biết đấy, con đang có rất nhiều chuyện muốn nói với người. Gặp người rồi, sao lại không sốt ruột? Diệu Tuệ sư bá quả thật không có ở đây, bà thường mỗi năm vào mùa đông mới tới, đại khái ở đến rằm tháng giêng thì đi. Hiện nay mới là đầu mùa đông, người tới hơi sớm rồi”. Triển Đại nương nghĩ thầm “Câu này thì tin được, sư thư tuy bất hòa với mình, nhưng nếu bà ở đây cũng không đến nỗi không ra gặp”. Thật ra Triển Đại nương cũng muốn biết tin tức con trai, nên muốn sớm tới nhà Vương Yến Vũ, hỏi rõ Vương Yến Vũ. Bây giờ đã biết Diệu Tuệ không có ở nhà Nhiếp gia, cũng không ngần ngại nữa, theo Vương Yến Vũ đi ra.

Nhìn thấy Triển Đại nương đã bước ra bậc cửa, Thiết Ma Lặc núp sau bình phong mới thở phào một hơi, chợt thấy Triển Đại nương dừng bước, hỏi Vương Yến Vũ “Hai con quý con này đã học được chân truyền của sư bá người, mới rồi chúng gọi Vương thúc thúc gì đó ra đối phó với ta, Vương thúc thúc ấy là nhân vật lợi hại nào?”. Vương Yến Vũ phì cười nói “Vương thúc thúc ấy là một ông già, uống rượu say rồi là nói khoác, lại rất giỏi chửi người, bọn trẻ con đều không dám đụng chạm tới y, hai con quý con ương ngạnh này muốn y khoe cái dỡ, nên mới gọi y ra. Nhưng lão tửu quý ấy thấy sư phụ oai phong như thế, cho dù bình thời quen thói ương bướng, cũng làm sao dám thử mạnh? Chỉ e đã sớm núp xuống gầm giường rồi, còn dám ra sao?”. Triển Đại nương cười lớn nói “Té ra là thế, rồi sải chân bước ra, trong chớp mắt đã ra khỏi cổng lớn.

Hai cô gái nhỏ ngơ mặt nhìn nhau, không hiểu gì cả. Nhiếp Ẩn Nương nói “Kỳ quái, Vương thư thư bình thời đối xử với chúng ta rất tốt, hôm nay lại giúp sư phụ của cô ta, mắng chúng ta là quý con? Vương thúc thúc rõ ràng không phải là ông già, lại không phải tửu quý, tại sao cô ta lại bịa đặt như thế chứ?”.

Tiết Hồng Tuyền kêu lên “Vương thúc thúc, người có nghe thấy không đấy? Người quả thật là sợ tới mức chui vào gầm giường à?”. Thiết Ma Lặc hô hô cười rộ, bước ra nói “Vương thư thư là tốt với các cô, các cô không biết. Bà già hung dữ ấy là sư thúc của các cô, các cô lại dám bất kính với bà ta, Vương thư thư sợ bà ta trách phạt các cô, nên vội vàng kéo bà ta đi. Còn cô ta chửi các cô là quý con, không

phải là đã trừng phạt nhẹ nhàng rồi sao?”.

Nhiếp Ân Nương chau miệng ra nói “Quả thật không ngờ chúng ta lại có một vị sư thúc hung dữ như thế! Nói thế thì Vương thư thư há không phải là sư thư của chúng ta sao? Cô ta lúc bình thời chưa từng nói ra”. Tiết Hồng Tuyền cũng nói “Sư phụ thương yêu chúng ta, còn vị sư thúc này vừa tới là hà hiếp chúng ta, tính nết hung dữ, người lại khó coi, ta không muốn nhận bà ta làm sư thúc đâu. Vương thúc thúc, tại sao mới rồi người không dám ra, để người ta chê cười?”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Bà ta rốt lại là trưởng bối trong sư môn của các người, ta đánh nhau với bà ta sao tiện?”.

Nhiếp Ân Nương hơi lớn hơn, biết việc nhiều hơn, cũng phụ họa nói “Không sai, nếu Vương thúc thúc đánh nhau với bà ta, không thua gì cũng không hay. Thua thì cố nhiên bị thua thiệt, còn nếu thắng thì Vương thư thư lại mất mặt”.

Hai cô gái nhỏ lú lo trò chuyện một lúc, mọi người tan đi. Thiết Ma Lặc buông được hòn đá đè nặng trong lòng xuống, chỉ sợ Triển Đại nương quay lại, phát hiện ra hành tung của y, muốn nghĩ cách né tránh bà ta, nhưng Trường An tuy rộng lớn lại không có chỗ nào đặt chân. Vả lại thù cha chưa trả, nếu rời khỏi nơi đây, lại không cam lòng.

May mà qua vài hôm, Triển Đại nương và Vương Yến Vũ đều không trở lại Nhiếp gia. Thiết Ma Lặc đoán nhất định là Vương Yến Vũ dùng cách gì đó ràng buộc bà ta.

Trong mấy hôm ấy, Nhiếp Ân Nương và Tiết Hồng Tuyền ngày nào cũng luyện võ, y dạy hai cô gái nhỏ vận kinh sử kiếm thế nào mà hàng ngày nhìn thấy họ luyện kiếm, bản thân mình cũng thu được điều hay. Y và hai cô gái nhỏ càng thân thiết, chỉ là Lư phu nhân vẫn không hề ra mặt.

Hôm ấy, y đang tĩnh tọa trong phòng, chờ Nhiếp Ân Nương tới gọi, chợt nghe bên ngoài có tiếng người ngựa huyên náo, bất giác giật nảy mình, nghĩ thầm “Chẳng lẽ hành tung của mình bị tiết lộ, An tặc phái quân tới bắt mình sao?”.

Đang kinh nghi bất định, chợt nghe Nhiếp Ân Nương mặt mày hớn hở đứng dưới lầu gọi lên Vương thúc thúc, người xuống đây mau, cha ta về rồi”. Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa mừng, vội vàng xuống lầu, cùng Nhiếp Ân Nương ra đón. Vừa bước ra tới lần cửa thứ hai thì thấy

Nhiếp Phong và viên quản gia.

Nhiếp Phong vừa mới về nhà, còn chưa kịp hỏi viên quản gia, chỉ cho là vết thương của Thiết Ma Lặc đã lành, y đã đi rồi, đột nhiên thấy y dắt tay con gái mình bước ra, sững sốt buộc miệng kêu “Thiết...”. chữ Thiết vừa ra khỏi miệng, mới nhớ lại Thiết Ma Lặc đã đổi tên họ, vội nói trở đi “Quân thiết kỵ lần này theo ta xuất chinh, không ngờ lại bất lợi, nên lần này ta trở về sớm. Vương huynh đệ, người ở đây quen chưa?”.

Thiết Ma Lặc thấy Nhiếp Phong mặt đầy bụi bặm, lại có dáng vẻ tiêu tụy, trong lòng chợt rung động, nói “Đa tạ vị Hầu quản gia này lo lắng chu đáo, so với ở nhà ta còn thoải mái hơn nhiều. Nhiếp Phong ngần ngừ một lúc, chợt nói với con gái “Người vào nói với mẹ, ta muốn nói chuyện với Vương thúc thúc trước”. Nói xong bèn sai viên quản gia “Người đem mấy bao thổ sản vào đưa phu nhân. Nếu có khách ở ngoài tìm ta, người nói hôm nay ta vừa về, ngày mai mới gặp khách”.

Viên quản gia vô cùng ngạc nhiên, nhưng lại mừng thầm, nghĩ bụng “May mà mình biết cách lấy lòng vị Vương tướng công này. Lần này lão gia về, lại không vào nhà trong thăm phu nhân trước, đủ biết y coi trọng vị Vương tướng công này như thế nào”.

Nhiếp Phong đuổi tả hữu ra, một mình cùng Thiết Ma Lặc bước vào phòng khách, đóng chặt cửa lại, rồi hít sâu một hơi. Thiết Ma Lặc nói “Tướng quân có việc gì lo phiền, quả thật là thua trận à?”. Nhiếp Phong cười gượng nói “Cũng may mà chưa đến nỗi toàn quân tan vỡ, nhưng người ngựa mười doanh chỉ còn được ba doanh”. Thiết Ma Lặc nói “Ai thống lĩnh quân Đường mà lợi hại thế? Tần Tương, Uất Trì Bặc hai người có ra trận không?”. Thiết Ma Lặc trong lòng mười phần lo lắng cho hai người ấy, nên cố ý nhân cơ hội hỏi dò.

Nhiếp Phong lại cười gượng nói “Nếu là thua dưới tay hai người ấy cũng còn xứng đáng, nói ra rất mất mặt, lần này căn bản lại không phải chạm trán với quan quân chính thức, chỉ là dân binh ô hợp mà thôi. Họ ra vào vô thường, cứ đến trời tối là từ bốn phương tám hướng tập kích, sáng sớm thì không thấy đâu, bọn ta về căn bản chưa đánh trận, nhưng sức lực đã dần dần sút mẻ”.

Thiết Ma Lặc nghiêm trang nói “Tướng quân, thế thì người phải vui vẻ mới đúng”. Nhiếp Phong kinh ngạc nói “Người nói thế là có ý gì?”. Thiết Ma Lặc nói “Tướng quân thua một trận như thế, cũng nên

hiếu rõ chỉ có quân mạnh ngựa khỏe vẫn không đủ cậy. Chuyện quan trọng nhất là phải được lòng dân. Lời xưa có câu Thuận với dân thì hay, nghịch với dân thì mất. Tướng quân hiểu được đạo lý ấy thì biến họa thành phúc chẳng qua chỉ trong một chớp mắt mà thôi. Dân khí thịnh vượng, người Hồ suy yếu, nếu tướng quân xem cơ hội ra quyết định, ắt năm sau quốc thổ trùng quang, tướng quân cũng có thể giữ được lộc vị, đó không phải là điều rất đáng chúc mừng sao?”.

Nhiếp Phong cúi đầu, trầm ngâm một lúc rồi thông thả nói “Ma Lặc, bây giờ còn chưa đến lúc, tạm thời không nói tới. Trước tiên ta muốn hỏi người một chuyện, người đã gặp Lư phu nhân chưa?”. Thiết Ma Lặc nói “Lúc vừa tới có gặp một lần”. Nhiếp Phong nói “Bà ta nói gì?”. Thiết Ma Lặc nói “Như người nói, bà ta không muốn rời khỏi đây”. Thiết Ma Lặc vốn định nói lời Lư phu nhân lại cho y nghe, nhưng nghĩ lại vẫn không nói ra.

Nhiếp Phong nhìn Thiết Ma Lặc một cái, nói “Thiết huynh đệ, người là nhân vật trong đạo hiệp nghĩa, người và Đoàn đại hiệp coi trọng ta, coi ta như bằng hữu, ta vô cùng cảm kích. Vốn là ta gánh vác việc rất lớn, cũng tuyệt đối không thể để các người bị thua thiệt, nhưng ta không có ở nhà còn hay, ta mà trở về, tình hình lại khác rồi. Trong lòng ta lo lắng, chính là chuyện ấy”. Thiết Ma Lặc đã đoán được vài phần, nhưng làm ra vẻ không hiểu, nói “Ta vẫn chưa hiểu rõ ý tướng quân, đội ơn tướng quân kết bạn tâm giao, xin tướng quân cứ nói thẳng ra”.

Nhiếp Phong nói “Ta không ở nhà, người ngoài sẽ không tới đây. Ta về rồi, đồng liêu nhất nhất định sẽ tới thăm hỏi, hỏi ta về quân tình ở chiến trường, tung tích của người về lâu về dài chi e khó mà không bị tiết lộ. Thiết huynh đệ, người người muốn gặp thì đã gặp rồi, người ở lại Trường An còn có chuyện gì khác không?”.

Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Té ra y sợ mình làm liên lụy cho y”, có hơi không vui, nhưng nghĩ lại, Nhiếp Phong có ý bảo y ra đi, cũng là nghĩ cho y, lúc ấy liền nói “Tướng quân đã có chỗ khó khăn, thì ngày mai ta cáo từ là được”.

Vừa nói tới đó, chợt nghe viên quản gia đứng dưới lầu bẩm lên “Tiết tướng quân mời gia chủ và Vương tướng công qua”. Nhiếp Phong giật nảy mình, hạ giọng nói “Y muốn gặp người, nếu không qua y lại sinh nghi, người phải thật bình tĩnh, để ta đưa người đi vậy”.

Hai nhà Nhiếp Tiết vốn có cửa thông nhau, lúc ấy Nhiếp Phong dắt Thiết Ma Lặc từ cửa ngạch đi qua, chỉ thấy Tiết Tung ngồi giữa sảnh đường, Hồng Tuyến đứng bên cạnh. Tiết Tung vừa nhìn thấy Thiết Ma Lặc liền đứng lên hô hô cười rộ nói “Vương Tiểu Hắc, ta có mắt không biết anh hùng, quả thật rất xấu hổ, rất xấu hổ!”, lại vỗ vỗ vai Nhiếp Phong nói “Còn có người có nhãn lực, nhận ra y là người phi thường, bảo toàn tính mạng cho y”.

Nhiếp Phong và Thiết Ma Lặc giật nảy mình, chỉ thấy Tiết Tung dáng vẻ rất cao húng, mà dường như không hề có chút ác ý nào. Tiết Tung mời hai người ngồi xuống, gọi a hoàn bưng trà ra, rồi hỏi “Vương Tiểu Hắc, kiếm pháp của ngươi là học được của ai?”. Thiết Ma Lặc nói “Là học được của một tiên sinh mở võ quán ở quê, y nói tư chất của ta có thể học võ, nên cũng dụng tâm dạy ta”. Tiết Tung nói “Nói thế thì vị tiên sinh ấy là bậc đệ nhân phong trần nấu vết nơi rừng núi rồi”. Nhiếp Phong nói “Chuyện này lạ thật, người vừa về tới nhà, làm sao mà biết kiếm pháp của y cao cường”. Tiết Tung cười nói “Lệnh ái còn chưa nói với ngươi sao? Trong mấy hôm ấy, Vương Tiểu Hắc hàng ngày chỉ dạy kiếm thuật cho họ. Cả hai con nhãi Ân Nương và Hồng Tuyến cùng ca ngợi kiếm pháp của y cao cường, thì ta không cần phải chính mắt nhìn thấy cũng có thể tin được rồi”. Nhiếp Phong động tâm nghĩ thầm “Té ra là thế, chỉ là Hồng Tuyến lắm chuyện, không biết rồi sẽ đưa tới cho mình bao nhiêu phiền phức nữa đây”.

Tiết Hồng Tuyến làm sao biết được tâm sự của Thiết Ma Lặc ngهنه ngang đặc ý cười nói “Vương thúc thúc, người không cần về quê nữa, diệt nữ nói cha phong cho người một chức quan, cứ ở lại đây, làm bạn với bọn ta”.

Tiết Tung nói “Biểu đệ, ta đang vì chuyện ấy mà muốn thương lượng với ngươi đây, Vương Tiểu Hắc là đồng hương với chúng ta, lại có một thân võ nghệ, ý ta là muốn đề bạt y làm Tá lĩnh thân binh của ta, ngươi có đồng ý không?”. Nhiếp Phong chỉ đành trả lời “Vương Tiểu Hắc được huynh đề bạt, đó là người làm ơn cho y. Vương Tiểu Hắc, ý ngươi thế nào?”. Y cho rằng Thiết Ma Lặc nhất định sẽ mềm mỏng từ chối, nào ngờ Thiết Ma Lặc lại nói ngay “Tiểu dân thật may mắn được Tiết tướng quân chiếu cố, đó là chuyện mong mà còn chưa được”.

Thiết Ma Lặc miệng thì tạ ơn, nhưng hoàn toàn không quỳ lạy.

Tiết Tung nghĩ thầm “Rốt lại y là người nhà quê, không biết lễ số. Nhưng như thế cũng đủ thấy y là người chất phác, về sau cứ từ từ dạy y biết quy củ là được”. Lúc ấy bèn nói “Ta đã bảo quản gia chuẩn bị phòng cho ngươi rồi. Tuy hai nhà thông nhau, nhưng ngươi làm Tá lĩnh thân quân của ta, ở bên chỗ ta thì tiện hơn. Hành lý của ngươi ta sẽ bảo gia đình qua lấy về, ngươi không cần qua đây nữa. Ồ, ngươi còn chưa gặp phu nhân phải không?”

Thiết Ma Lặc sững sốt, không biết ý y, nhưng cứ theo sự thật trả lời “Ta ở trong nhà Nhiếp tướng quân, không có việc gì nên không dám qua phủ, vẫn chưa từng được bái kiến phu nhân”. Tiết Tung nói “Từ nay trở đi ngươi là thân tín kiêm hộ viện tùy thân của ta, cũng như người nhà rồi. Ngươi gặp phu nhân đã”, nói xong sai a hoàn mời phu nhân ra.

Qua một lúc, chỉ thấy một người đàn bà ăn mặc lộng lẫy bước ra trước sảnh, tuổi tác xấp xỉ Tiết Tung, tướng mạo rất đoan trang, xem ra có vẻ con nhà đại gia, Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Tiết Tung thô bỉ tàn ác mà lại có được người vợ thế này, phúc khí không phải nhỏ đâu”.

Lúc ấy, y bèn bước lên thỉnh an.

Tiết phu nhân đã biết là hộ viện mới tới, thấy y vóc dáng cao lớn, khí vũ hiên ngang, trong lòng khen thầm “Lần này y dùng người đúng là không sai”. Lúc ấy bèn nhìn qua chồng cười nói “Nếu không phải người đã nói lai lịch của y, thì chúc thiếp đã tưởng y là con nhà tướng rồi”.

Tiết Tung thấy vợ khen ngợi Thiết Ma Lặc, trong lòng cũng rất vui vẻ, cười nói “Văn võ không dòng giống, Nam nhi nên tự cường. Tổ tiên của ta cũng chưa từng làm quan, nhưng không phải ta cũng là một đại tướng quân sao? Vương Tiểu Hắc, người làm việc cho tốt, ta đảm bảo ngươi sẽ có tiền trình hoa gấm”. Thiết Ma Lặc chỉ đành nhún nhường cảm tạ lần nữa. Tiết Tung cười nói “Phu nhân, cô khen y tướng mạo phi phàm, nói ra cũng kỳ lạ, lần đầu tiên ta gặp y, cũng cảm thấy dường như đã gặp người này ở đâu rồi, trong lòng lại có chút vui mừng, nên lúc Nhiếp Phong cầu tình cho y, ta bèn ưng thuận ngay”, thật ra lúc ấy căn bản y chưa nhìn thấy rõ tướng mạo của Thiết Ma Lặc, phát hiện ra đã từng gặp nhau là chuyện sau đó. Nhiếp Phong hơi hoảng sợ, vội nói “Y là đồng hương của chúng ta, có khi lúc

người nhỏ từng gặp y mà người không nhớ ra đó thôi”. Tiết Tung cười nói “Có thể là thế, chuyện này tính ra cũng là có duyên”. Thiết Ma Lặc mười năm trước từng giao thủ với Tiết Tung ở Trường An một lần, tuy giữa lúc hỗn chiến, đôi bên chỉ đánh nhau ba chiêu hai thức, nhưng Thiết Ma Lặc trong lòng vẫn có tật giật mình, sợ bị y nhận ra, bây giờ thấy y hoàn toàn không nghi ngờ gì, như buông được một khối đá nặng trong lòng.

Trong lúc trò chuyện, chợt có gia nhân vào báo “Nghiêm phu nhân tới!”. Tiết Tung nói “Là khách của nàng tới, chồng bà ta hiện là kẻ ở lâu son gác tía, khó mà được giao tình như của bà ta với nàng”.

Thiết Ma Lặc thấy Tiết phu nhân có khách, lập tức cáo từ. Tiết Hồng Tuyền nói “Vương thúc thúc, diệt nữ đi với người vào xem phòng người”. Quản gia trong Tiết phủ đưa Thiết Ma Lặc đi, vừa tới hành lang, một a hoàn bước tới nói “Hồng Tuyền, Lư ma ma gọi người. Bà nói người phải về học bài. Tiết Hồng Tuyền thề lưỡi nói “Ái chà, cai quản chặt chẽ qua. Vương thúc thúc, ngày mai diệt nữ mới gặp được”. Thiết Ma Lặc thấy nàng đi qua hành lang, bước vào một cánh cửa vòm bên trái, bên ngầm ngấm ghi nhớ vị trí.

Viên quản gia biết “Vương Tiểu Hắc” này là người được đại nhân coi trọng, cũng ra sức lấy lòng y, trong lúc chuyện phiếm nói với Thiết Ma Lặc, cho biết phu quân Nghiêm phu nhân tên Nghiêm Trang, là “Đại thần” của An Lộc Sơn, giữ chức “Thái tử Thái bảo”. Thiết Ma Lặc nghe xong, cũng không buồn ghi nhớ.

Thiết Ma Lặc vừa nhận chức trong Tiết gia, vả lại Tiết Tung hôm nay mới về, y cho rằng nhất định sẽ có một bữa tiệc tiếp phong, nào ngờ đến xế chiều, Tiết Tung chỉ ra lệnh bảo viên quản gia chiêu đãi y, lại dắt y tới khắp nơi trong nhà một lượt để tiện biết rõ đường lối của nẻo, để làm hộ viện. Y theo viên quản gia kia đi một lượt, chỉ là đi lướt qua bên ngoài, chứ không vào gặp “Lư ma ma”, cũng không gặp Tiết Tung.

Buổi chiều, viên quản gia dọn cơm cho một mình y, mới nói cho y biết, tối nay vốn Tiết Tung định bày tiệc chiêu đãi y nhưng sau khi Nghiêm phu nhân tới, vợ chồng Tiết Tung lập tức vào nhà trong trò chuyện với bà ta, nhiều khách khứa khác tới thăm Tiết Tung đều không tiếp. Nghe viên quản gia nói, dáng vẻ của Tiết Tung cơ hồ không được thoải mái, bữa cơm chiều cũng chỉ có ba người bọn họ ăn

trong phòng trong, Tiết Hồng Tuyền cũng không được gọi vào, không biết vì chuyện gì. Thiết Ma Lặc nghe xong, ngấm ngấm hồi hộp. Nghĩ thầm vị Nghiêm phu nhân kia là vợ của “đại thần” cho dù hai nhà Nghiêm Tiết đi lại thân mật, Tiết Tung cũng không cần phải trực tiếp tiếp chuyện bà ta.

Sau bữa cơm chiều, Thiết Ma Lặc nghỉ ngơi một lúc, đợi đến canh ba, y mặc một bộ quần áo dạ hành màu đen, rón rén ra ngoài, y đã biết rõ đường lối cửa ngõ trong nhà Tiết gia, lại đã biết chỗ ở của Lư phu nhân, không bao lâu đã tìm tới phòng nàng.

Thật kỳ lạ, trong phòng Lư phu nhân vẫn còn đèn lửa, sau tấm rèm sa màu xanh thắp thoáng bóng hai phụ nữ, vả lại còn có tiếng nói chuyện thì thào.

Ngoài cửa sổ phòng Lư phu nhân là đình viện, trong đình viện có một cây mai già, Thiết Ma Lặc thi triển khinh công phi thân lên cây, rón rén tiến vào, chỉ thấy hai người phụ nữ ấy là Lư phu nhân và Tiết phu nhân. Thiết Ma Lặc không kìm được thầm thấy ngạc nhiên, chỉ nghe Tiết phu nhân nói “Trước đây lần nào ta khuyên y, y cũng nói các cô là đàn bà, biết gì tới đại sự quốc gia? Nhưng lần này khuyên y, tuy y chưa ưng thuận, nhưng cũng không chửi mắng ta nữa”.

Lư phu nhân nói “Nghe nói lần này Tiết tướng quân ra quân bất lợi, chuyện đó có thật không?”. Tiết phu nhân nói “Cũng chính vì lý do ấy. Đồng liêu của y vốn có một số kẻ ghen ghét với y, lần này y thua trận, rất sợ bị những người ấy thừa cơ ném đá xuống người dưới giếng”.

Lư phu nhân nói “Thư thư, ta ở trong nhà người nhiều năm, được người hậu đãi, vào lúc quan hệ thế này, ta không thể không nói thẳng. Thư thư người ngàn vạn lần phải nắm chắc chủ ý, khuyên Tiết tướng quân kịp thời quay đầu cho sớm, nếu không đến lúc thân bại danh liệt sẽ hối hận không kịp đâu”.

Tiết phu nhân nói “Thư thư, ta được người dạy bảo nhiều năm, cũng hiểu đại nghĩa. Cho dù không phải là tính toán vì mình, ta cũng không muốn thấy y khuất thân theo giặc, bị người ta phỉ nhổ. Chỉ là con người y nhút nhát, chuyện gì cũng sợ, ta nhiều lần khuyên cũng không nghe, phải làm thế nào?”.

Lư phu nhân chợt nói “Bài hịch văn này, người đã đọc chưa?”.

Tiết phu nhân cầm tờ hịch văn, nhìn qua một lượt, hạ giọng đọc

mấy câu “Nếu nổi dậy quay về, quay giáo đánh giặc, nhất định sẽ ban thưởng, xem xét công lao lớn nhỏ, cắt đất phân phong. Ở, thư thư, tờ hịch văn này người lấy ở đâu ra thế? Theo người thấy mấy câu này có tin được không?”.

Lư phu nhân nói “Không giấu gì người, đây là con gái Vương Bá Thông cầm tới. Cô ta là bậc hào kiệt trong đám nữ lưu, từng qua lại giang hồ, trước đây vài hôm còn đi Tây Thục một chuyến, lấy được tờ hịch văn này, cô ta cũng đang khuyên cha cô ta? Tờ hịch văn này là cô ta sao lại cho ta, cũng là có ý muốn ta đưa người xem. Theo cô ta nói, đây là hịch văn của Thái tử kiêm Bình mã đại nguyên soái. Tháng trước Thái tử đã xưng đế ở Linh Vũ, sốt ruột khôi phục hai kinh, nên không tiếc đưa ra chiêu bài trọng thưởng. Theo cô ta nói thì những người như Tiết tướng quân nếu quay về với triều đình, ít nhất cũng có thể được phong chức Tiết độ sứ. Nghe lời cô ta tựa hồ rất đáng tin cậy!”.

Tờ hịch văn ấy Thiết Ma Lặc đã sớm đọc qua, bất giác nhớ lại “Rốt lại Lư phu nhân rất biết ăn nói, đã dùng đại nghĩa mà chiêu dụ, lại lấy lợi hại mà khuyên nhủ, câu ấy người ta nghe được. Lúc mình khuyên Nhiếp Phong cũng nên nhớ tới tờ hịch văn này, chứ nếu chỉ một mực nói chuyện đạo lý với y, thì may là Nhiếp Phong vốn không phải kẻ xấu, chứ nếu là Tiết Tung mà mình khuyên như thế, chỉ e là lại nộp mạng rồi”.

Qua một lúc, Tiết phu nhân nói “Được, người đưa tờ hịch này cho ta, ta cầm về khuyên y, nếu y vẫn không nghe, ta sẽ liều cái mạng này với y”.

Lư phu nhân nói “Nếu được như thế, thì đó là cái phúc của quốc gia, cũng là cái phúc của Tiết gia”.

Tiết phu nhân chợt thở dài nói “Thư thư, trong bấy nhiêu năm bọn ta quả thật ủy khúc người quá nhiều, con gái ruột người cũng không được nhận, ủy khúc người làm nhũ mẫu. Ta quả thật rất xấu hổ”. Lư phu nhân nói “Thân này còn tiếp tục sống thì còn kể tới danh phận gì nữa? Bao nhiêu năm nay đội ơn người chiếu cố, cho mẹ con ta nương nhờ dưới thềm, nói thật lòng, ta còn cảm kích người không kịp”.

Tiết phu nhân nói “Nếu việc thành công rồi, ta sẽ nói rõ sự thật với Hồng Tuyền. Chỉ mong người cho Hồng Tuyền coi ta là nghĩa mẫu

thì ta đã thoả mãn rồi. Đến lúc ấy, chắc y cũng không dám làm khó người nữa đâu. Ở, tính tình y tuy thô bạo, nhưng quả thật rất thương yêu đứa nhỏ, nên mới định ra điều cấm: ai tiết lộ phong thanh, thì sẽ bị đánh chết”.

Lư phu nhân cười gượng nói “Chuyện đó sau này sẽ nói”.

Vừa nói tới đó, chợt có tiếng chân bước lên lầu, Tiết phu nhân khẽ cười nói “Lại có một người muốn thỉnh giáo người, ta tránh mặt bà ta, để các người tiện nói chuyện”. Lư phu nhân gật gật đầu nói “Cũng được”. Rồi rón rén mở tủ áo, mở ra một cánh cửa trong phòng, để Tiết phu nhân bước ra.

Nàng vừa đóng cửa tủ áo lại, quả nhiên có tiếng gõ cửa. Thiết Ma Lặc vừa nhìn thấy, không kìm được lại sửng sốt.

Đúng là: *Gian nan giữ được thân tàn sống, Nhẫn nhục dần lòng để báo thù.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com